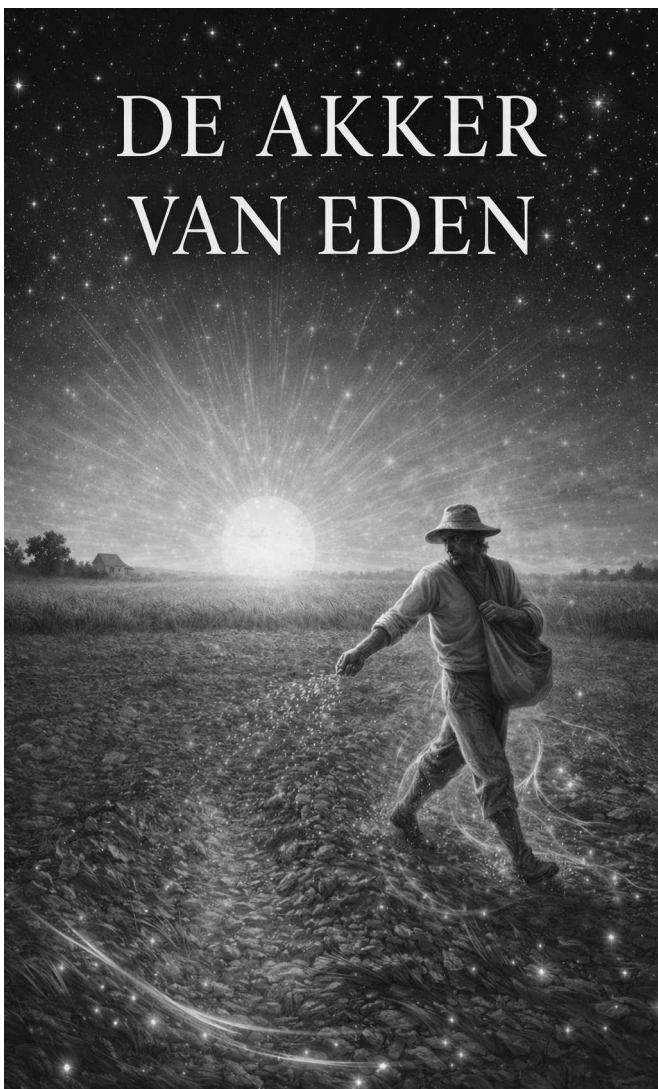

DE AKKER VAN EDEN

De Akker van Eden

in de Nieuwe Tijd

Mens, aarde en bewustzijn in een wereld in verandering

Karl van Hees

Simpelveld, 2026

*“De mens is geen toeschouwer van de aarde,
maar haar bewustzijn.”*

*“Wat in de stilte groeit,
zal in het licht zichtbaar worden.”*

“Alleen liefde heeft toekomst.”

De zaaier in het veld van bewustzijn

De mens leeft niet buiten het veld, maar in het veld.

Wat hij denkt, doet en uitzendt, verdwijnt niet, maar werkt door in de samenhang van het geheel.

Zoals de boer zijn akker bewerkt, zo beweegt de mens zich in het veld van het bestaan.

Hij zaait — met woorden, met daden, met intentie.
Wat hij zaait, wordt opgenomen in het veld.

Maar het veld werkt terug.

Wat groeit, groeit niet alleen door de hand van de mens,

maar door een diepere orde die het leven draagt.

In de christelijke traditie wordt deze samenhang verstaan als het **Christusveld**:

de levende grond van verbondenheid, waarin liefde de wet van samenhang is.

In dit veld voltrekt zich de groei.

De mens wacht, terwijl het zaad zijn werk doet.

Wat verborgen was, wordt zichtbaar.

Wat gezaaid is, wordt geoogst.

Zo bewerkt de mens het veld —
en zo ontvangt hij uit het veld

COLOFON

Karl van Hees – Simpelveld, 2026

© Alle rechten voorbehouden

Dit boek is onderdeel van het oeuvre

De Mens als Adem van de Kosmos

Omslagontwerp: eigen beheer

Uitgave: onafhankelijk

*De mens is niet los van de aarde,
maar haar bewustzijn dat ontwaakt.*

DEEL I — DE MENS

De mens staat niet los van de wereld,
maar draagt haar in zich mee.

In het lichaam leeft de geschiedenis van de aarde,
in het bewustzijn ontwaakt de vraag naar
betekenis.

Tussen instinct en inzicht,
tussen overleven en verstaan,
begint de weg van de mens.

Niet als een voltooid wezen,
maar als een beweging —
een opening naar iets dat groter is dan zichzelf.

DEEL II — DE AARDE

De aarde is geen achtergrond van het leven,
maar een levend veld waarin alles met elkaar
verbonden is.

Wat groeit in de bodem,
resoneert in de mens.

De lucht die wij ademen,
de ritmes van dag en nacht,
de seizoenen die komen en gaan —
zij vormen het weefsel waarin wij bestaan.

Wie de aarde verstaat,
verstaat ook zichzelf.

DEEL III — BEWUSTZIJN

Bewustzijn is geen bezit van de mens,
maar een veld waarin de mens verschijnt.

Wat wij waarnemen,
is niet slechts buiten ons,
maar ontstaat in de ontmoeting tussen wereld en
innerlijk.

Hier opent zich een ruimte
waarin betekenis, ervaring en aanwezigheid
samenkomen.

In deze ruimte groeit het besef
dat de mens niet alleen leeft in de kosmos,
maar dat de kosmos zich uitdrukt in de mens.

VOORWOORD

De tijd waarin wij leven laat zich niet eenvoudig begrijpen. Wat zich aandient, lijkt op het eerste gezicht een opeenstapeling van problemen: klimaatverandering, technologische versnelling, geopolitieke spanningen en een groeiend gevoel van onzekerheid. Maar wie dieper kijkt, ziet dat er iets anders gaande is. De crisis van onze tijd is niet alleen een crisis van systemen, maar een crisis van betekenis. De manier waarop de mens zichzelf, de aarde en het leven begrijpt, blijkt niet langer toereikend. Wat ooit zekerheid bood, begint te wankelen. Wat vanzelfsprekend leek, wordt opnieuw bevraagd.

Dit boek is ontstaan vanuit het besef dat deze tijd niet alleen vraagt om oplossingen, maar om een ander verstaan van werkelijkheid. Niet meer denken in losse delen, maar in samenhang. Niet meer kijken naar de aarde als object, maar als levend geheel. Niet meer leven vanuit beheersing, maar vanuit verbondenheid. *De Akker van Eden* is geen theorie en geen systeem. Het is een zoektocht. Een poging om woorden te geven aan een beweging die zich in stilte voltrekt: de verschuiving van een wereldbeeld naar een veld van bewustzijn.

De trilogie die u in handen heeft, brengt drie bewegingen samen:
de confrontatie met de crisis,
de herontdekking van verbinding,
en de opening naar een nieuwe toekomst.

Dit boek wil niet overtuigen, maar uitnodigen.
Niet uitleggen, maar laten zien.
Niet vastleggen, maar openen.

Want misschien is de vraag van deze tijd niet hoe wij de wereld veranderen,
maar hoe wij leren zien wat de wereld werkelijk is.

INLEIDING

Wat betekent het om mens te zijn op aarde?

Deze vraag lijkt eenvoudig, maar zij raakt aan de kern van alles wat wij doen, denken en ervaren. Lange tijd heeft de mens zichzelf gezien als een afzonderlijk wezen in een wereld van dingen. De aarde werd begrepen als omgeving, als grondstof, als iets dat gebruikt en beheerst kon worden. Maar dit beeld begint te kantelen. De ontwikkelingen van onze tijd maken zichtbaar dat de mens niet losstaat van de aarde, maar er onlosmakelijk mee verbonden is. Klimaatverandering, ecologische verstoring en de grenzen van groei laten zien dat wij deel zijn van een groter geheel dat niet zonder

gevolgen kan worden genegeerd. Tegelijkertijd groeit het besef dat ook ons denken verandert. De wetenschap laat steeds duidelijker zien dat de werkelijkheid geen verzameling losse objecten is, maar een netwerk van relaties. Filosofie en spiritualiteit wijzen al langer op deze samenhang, maar pas nu begint dit inzicht breed door te dringen. In dat licht kan de crisis van onze tijd ook anders worden gezien: niet als einde, maar als overgang.

De Akker van Eden beschrijft deze overgang in drie bewegingen. In het eerste deel wordt zichtbaar hoe de mens in een tijd van verstoring leeft. De vanzelfsprekendheden verdwijnen, en wat overblijft is de vraag: hoe nu verder? In het tweede deel opent zich een ander perspectief. De relatie tussen mens en aarde wordt opnieuw verstaan, niet als scheiding, maar als verbondenheid. De aarde verschijnt niet langer als object, maar als levend veld. In het derde deel wordt deze beweging doorgetrokken naar de toekomst. Hier ontstaat een nieuw mensbeeld: de mens die niet tegenover de wereld staat, maar erin leeft als bewust deel van een groter geheel.

De titel *De Akker van Eden* verwijst niet naar een plaats in het verleden, maar naar een mogelijkheid in het heden. Eden is geen verloren paradijs, maar

een manier van zien en zijn die opnieuw ontdekt kan worden. De akker is daarbij een beeld dat zowel eenvoudig als diep is. Zij staat voor de aarde, voor het leven, voor de ruimte waarin iets kan groeien. Maar zij vraagt ook om zorg, aandacht en verantwoordelijkheid. Wat op de akker gebeurt, is nooit los te zien van degene die haar bewerkt. Zo wordt de akker een spiegel van de mens.

Wat wij zaaien, groeit.

Wat wij negeren, verdwijnt.

Wat wij voeden, krijgt vorm.

Dit boek wil geen antwoorden geven die alles oplossen. Het wil ruimte openen voor een ander verstaan. Misschien ligt de toekomst van de mens niet in wat hij maakt, maar in hoe hij leert samenleven met wat al leeft. En misschien begint die verandering niet buiten ons, maar in de manier waarop wij kijken.

DE AKKER VAN EDEN — DEEL I

HET HART VAN DE KOSMOS

INLEIDING — DE AKKER VAN EDEN. voor de TRILOGIE BUNDEL

Wat betekent het om mens te zijn in een werkelijkheid die zich niet langer laat begrijpen als een verzameling losse dingen, maar zich steeds duidelijker openbaart als een veld van relaties, als een samenhang waarin alles met alles verbonden is en waarin de mens niet buiten het geheel staat, maar er middenin leeft, gedragen door een werkelijkheid die hem voorafgaat en tegelijk in hem tot bewustzijn wil komen? Deze vraag vormt de onderstroom van de trilogie *De Akker van Eden*, en zij ontstaat niet uit een theoretische interesse, maar uit een ervaring die in onze tijd steeds sterker voelbaar wordt, namelijk dat de manier waarop wij de wereld begrijpen niet langer toereikend is om haar werkelijk te bewonen, en dat wat zich aandient niet slechts vraagt om nieuwe kennis, maar om een andere wijze van zien, een andere wijze van zijn. De mens heeft zich in de loop van de geschiedenis ontwikkeld tot een wezen dat in staat is de wereld te analyseren, te meten en te beheersen, en deze ontwikkeling heeft hem een ongekende macht gegeven, maar tegelijk heeft zij een afstand gecreëerd tussen de mens en de werkelijkheid waarin hij leeft, een afstand die niet zichtbaar is in de dingen zelf, maar die zich uitdrukt in de ervaring van vervreemding, van

leegte, van een verlies aan betekenis dat niet kan worden opgelost door meer kennis alleen. Wat verloren is gegaan, is niet de wereld, maar de relatie ermee. De trilogie *De Akker van Eden* keert terug naar die relatie, niet om het verleden te idealiseren, maar om te onderzoeken wat er is gebeurd toen de mens zichzelf begon te ervaren als afgescheiden van het geheel, en wat het betekent om die scheiding niet te ontkennen, maar te doorzien, zodat een nieuwe vorm van verbondenheid kan ontstaan die niet naïef is, maar bewust, niet vanzelfsprekend, maar gekozen. De drie delen van deze trilogie beschrijven deze beweging als een weg die zich niet buiten de mens voltrekt, maar in hemzelf, een weg die begint bij herinnering, zich verdiept in relatie en uitmondt in transformatie.

In het eerste deel, *De Akker Ontwaakt*, wordt zichtbaar hoe de mens oorspronkelijk geworteld was in een samenhang die hij niet hoefde te begrijpen om haar te leven, en hoe die samenhang uit beeld is geraakt door een ontwikkeling van bewustzijn waarin analyse en scheiding centraal kwamen te staan, waardoor de wereld veranderde van een veld van relaties in een verzameling objecten en de mens zichzelf begon te ervaren als individu tegenover het geheel. In het tweede deel, *De Akker Leeft*, wordt de vraag geopend hoe die

verloren samenhang opnieuw ervaren kan worden, niet door terug te keren naar een vroegere toestand, maar door een verdieping van bewustzijn waarin de mens leert zichzelf opnieuw te verstaan als deel van een levend geheel, als participant in een werkelijkheid die niet buiten hem ligt, maar waarin hij zelf is opgenomen. In het derde deel, *De Akker van Eden*, wordt zichtbaar wat er ontstaat wanneer deze verbondenheid niet alleen wordt begrepen of ervaren, maar daadwerkelijk geleefd wordt, wanneer de mens zijn plaats inneemt als drager van bewustzijn, als doorlaat van licht, als hoeder van een werkelijkheid die zich door hem heen wil ontvouwen. Wat deze trilogie samenbrengt, is geen systeem, maar een beweging, een uitnodiging om de werkelijkheid niet langer te benaderen vanuit controle, maar vanuit aandacht, niet vanuit afstand, maar vanuit aanwezigheid, en misschien ligt daarin de diepste verschuiving die zich in onze tijd voltrekt, dat de mens leert om niet langer tegenover de wereld te staan, maar erin te wonen. De akker van Eden is in deze zin geen plaats die ooit heeft bestaan en daarna verloren is gegaan, maar een werkelijkheid die zichtbaar wordt waar de mens zich opent voor de samenhang die hem draagt, waar hij leert luisteren in plaats van te beheersen, waar hij leert ontvangen in plaats van te bezitten, en in die openheid wordt zichtbaar dat

wat hij zocht nooit buiten hem lag, maar altijd al aanwezig was in de diepte van zijn eigen bestaan. Deze trilogie is daarom geen antwoord, maar een weg. Geen verklaring van de werkelijkheid, maar een uitnodiging om haar te bewonen.

INLEIDING 2 — DEEL I: DE AKKER

ONTWAAKT

Er was een tijd waarin de mens zichzelf niet ervoer als afgescheiden van de wereld, maar als deel van een levende samenhang waarin alles met alles verbonden was, een ervaring die niet werd gedacht, maar geleefd, niet werd geanalyseerd, maar gevoeld, en waarin de mens zich niet tegenover de werkelijkheid geplaatst wist, maar erin opgenomen was, als een deelnemer aan een geheel dat hem droeg zonder dat hij het hoefde te begrijpen. Die ervaring is niet verdwenen, maar op de achtergrond geraakt. In de loop van de geschiedenis heeft de mens een manier van kijken ontwikkeld die hem in staat stelde de wereld steeds nauwkeuriger te analyseren en te begrijpen, en deze ontwikkeling heeft hem ver gebracht, maar zij heeft ook een prijs gehad, want wat begon als een vermogen tot onderscheid is langzaam uitgegroeid tot een manier van zien waarin de samenhang van het geheel uit beeld verdween en plaatsmaakte

voor een werkelijkheid van losse delen, waarin de mens zichzelf begon te ervaren als individu tegenover een wereld die buiten hem lag. De wereld werd object. De mens werd subject.

En in die verschuiving ontstond een afstand die niet zichtbaar is in de dingen zelf, maar die voelbaar wordt in de manier waarop de mens leeft, in de ervaring van vervreemding, van onrust, van een zoeken naar betekenis dat niet wordt vervuld door wat hij kan meten of beheersen. Dit eerste deel van de trilogie keert terug naar die beweging, niet om haar te veroordelen, maar om haar te begrijpen, en om te onderzoeken wat er precies is gebeurd toen de mens de relatie met het geheel uit het oog verloor, en wat het betekent om die relatie opnieuw te leren zien. Het vertrekpunt van deze zoektocht ligt in het beeld van de akker van Eden, niet als een historische tuin, maar als een symbool van een oorspronkelijke verbondenheid waarin de mens nog niet gescheiden was van de werkelijkheid waarin hij leefde, een verbondenheid die niet verloren is gegaan in absolute zin, maar die niet meer wordt herkend omdat de manier waarop de mens kijkt is veranderd. Wat dit deel wil openen, is de mogelijkheid om die verandering te doorzien. Niet door terug te keren naar een verleden dat niet meer bestaat, maar door opnieuw

te leren zien wat altijd aanwezig is geweest. De akker van Eden ligt niet achter ons, maar onder ons bewustzijn. Zij is geen herinnering aan wat geweest is, maar een uitnodiging tot wat mogelijk is. Dit deel is daarom geen conclusie, maar een begin.

Voorwoord

Dit boek vormt het eerste deel van de trilogie *De Akker van Eden* en beschrijft geen begin in historische zin, maar een begin in bewustzijn, een terugkeer naar een ervaring die ooit vanzelfsprekend was en die in de loop van de tijd op de achtergrond is geraakt, niet omdat zij verdwenen is, maar omdat de mens haar is gaan overzien, en in dat overzien verloor hij niet de werkelijkheid zelf, maar zijn verhouding ertoe, waardoor de wereld zich langzaam begon te tonen als iets buiten hem, als een verzameling dingen die naast elkaar bestaan, terwijl wat haar in wezen draagt juist de samenhang is die zich niet laat opsluiten in begrippen maar slechts ervaren kan worden in een open en ontvankelijke aanwezigheid. Wat in deze bladzijden wordt verkend is geen theorie over de wereld, maar een beweging van herinnering, een poging om opnieuw te zien wat altijd al aanwezig was, maar wat de mens heeft leren negeren, en misschien is

dat wel de diepste crisis van onze tijd, dat wij de werkelijkheid niet verloren hebben, maar het vermogen om haar te herkennen, en dat wij daarom zoeken naar zin in een wereld die wij zelf tot object hebben gemaakt, terwijl zij in haar oorsprong nooit object was, maar relatie

Inhoud

VOORWOORD.....	3
INLEIDING	4
DE AKKER VAN EDEN — DEEL I.....	6
INLEIDING — DE AKKER VAN EDEN. voor de TRILOGIE BUNDEL.....	6
INLEIDING 2 — DEEL I: DE AKKER ONTWAAKT.....	8
Voorwoord.....	10
Inhoud.....	11
Hoofdstuk 1 — De Akker van Eden.....	14
Hoofdstuk 2 — Het Hart van de Kosmos.....	17
Hoofdstuk 3 — De Mens als Doorlaat van Licht.....	18
Hoofdstuk 4 — De Terugkeer in Bewoning.....	20
Hoofdstuk 5 — Naar de Nieuwe Tijd.....	21
Epiloog — De Adem die Blijft.....	23

DE AKKER VAN EDEN DEEL 2.....	2
Voorwoord.....	2
Inleiding.....	2
Hoofdstuk 1 — De Akker van Eden	3
Hoofdstuk 2 — Het Hart van de Kosmos.....	3
Hoofdstuk 3 — De mens als doorlaat van Licht	4
Hoofdstuk 3 B— De breuk en de Nacht van het Hart.....	4
Hoofdstuk 4 — De terugkeer in bewoning.....	4
Hoofdstuk 5 — Naar de Nieuwe Tijd.....	5
Hoofdstuk 6 — De nacht van de ziel.....	5
Hoofdstuk 7 — De Innerlijke Omvorming	6
Hoofdstuk 8 — De Ontwaking van de Nieuwe Mens.....	6
Hoofdstuk 9 — De Mens die Leeft vanuit het Licht	7
Hoofdstuk 10 — De Geboorte van de Lichtmens	7
Hoofdstuk 11 — De Nieuwe Tijd die in de Mens Ontwaakt	8
Hoofdstuk 12 — De Mens die Stem wordt van het Licht.....	8
Hoofdstuk 13 — De Terugkeer van de Mens in het Hart van het Al	9
EPILOOG - DE AKKER VAN LICHT	9
NAWOORD — In de Stilte na het Licht	9
AUTEURSBIO.....	10
De Akker van Eden Deel III.....	10

Voorwoord	106
Opening — De Tussenfase van de Wereld	108
Inleiding--Het Hart van de Kosmos	108
DEEL I — DIAGNOSE VAN HET VELD	111
Hoofdstuk 1 — Onkruid en Graan	111
Hoofdstuk 2 — De Wereld als Voorraadkamer en de Vermoeide Mens	116
Tussenhoofdstuk — Resonantie als Tegenbeweging	120
Hoofdstuk 3 — Klimaat, Geopolitiek en Angstvelden	123
Hoofdstuk 4 — Klimaat, Geopolitiek en Angstvelden II	128
DEEL II — MACHTSLAGEN VAN DE MODERNE WERELD	132
Hoofdstuk 5 — De Logica van Bewapening	132
Hoofdstuk 6 — Energie, Afhankelijkheid en de Nieuwe Grondstoffenorde	134
Hoofdstuk 7 — Het Veld van Angst en Macht	136
Hoofdstuk 8 — Technologie, AI en de Nieuwe Macht-laag	140
Hoofdstuk 9 — Kwantumtechnologie, Cyberveiligheid en de Toekomst van Informatie	144
DEEL III — DE SPRONG IN BEWUSTZIJN	149
Hoofdstuk 10 — De Tweede Achsenzeit	149
Hoofdstuk 11 — Christus als Kwantumsprong in de Geschiedenis	152

Hoofdstuk 12 — Homo Resonans in een Tijd van Spanning	15
Hoofdstuk 13 — Ethiek van Resonantie	15
Hoofdstuk 14 — Co-evolutie — De Mens als Drager van de Toekomst	16
DEEL IV — DE AKKER VAN DE TOEKOMST	16
Hoofdstuk 15 — De Akker van Eden en de Toekomstige Akker	16
Epiloog — De Akker van Eden.....	16
Manifest — De Nieuwe Veiligheid	17
Slotmeditatie — De Adem van de Toekomst	17
Slotwoord van de auteur.....	17
Nawoord.....	17
Colofon.....	17
Literatuurlijst.....	18
Nawoord.....	18

Hoofdstuk 1 — De Akker van Eden

Aan het begin van alles, nog vóór taal en tijd, lag geen tuin zoals wij ons die voorstellen, geen begrensde plaats met bomen en water, maar een open ruimte van licht en aanwezigheid, een veld waarin hemel en aarde elkaar niet ontmoetten als twee gescheiden werelden, maar als één doorlopende werkelijkheid waarin de mens zich niet tegenover het geheel geplaatst wist, maar erin leefde als deel van een samenhang die hem droeg zonder dat hij haar hoefde te begrijpen, omdat zij werd ervaren als vanzelfsprekend.

Genesis noemt deze ruimte Eden, en wie deze naam leest als een geografische aanduiding mist de diepte van wat hier wordt aangeraakt, want Eden is geen plaats op de kaart, maar een staat van zijn, een innerlijke ruimte waarin de mens nog niet gescheiden was van het geheel, waarin hij niet keek naar de wereld, maar met haar leefde, waarin hij niet dacht over het leven, maar het was, en in die eenheid bestond geen noodzaak tot verdediging, geen behoefte aan controle, geen angst voor verlies, omdat er nog geen afstand was ontstaan tussen de mens en datgene wat hem omringde. Wanneer in de tekst wordt gezegd dat God de adem van leven in de mens blaast, wordt daarmee geen biologisch moment beschreven,

maar een existentiële werkelijkheid, want die adem is niet slechts lucht, maar een beweging van het goddelijke zelf, een doorstroming van aanwezigheid waardoor de mens niet alleen ontstaat als vorm, maar als levend bewustzijn, als een wezen dat kan ontvangen en dat in dat ontvangen wordt wie hij is, zodat de mens vanaf het begin niet gesloten is, maar open, niet afgescheiden, maar doorlaatbaar, niet gericht op bezit, maar op deelname aan een werkelijkheid die hem overstijgt en tegelijk in hem woont. In die zin is Eden geen paradijs dat verloren kan gaan, maar een grondtoon van het bestaan die blijft, ook wanneer zij niet meer wordt herkend, en misschien ligt daar het diepste inzicht dat dit hoofdstuk wil openen, dat de mens Eden niet heeft verloren zoals men een plaats kan verliezen, maar dat hij de toegang ertoe is kwijtgeraakt doordat zijn bewustzijn zich verplaatste, doordat hij zich begon te ervaren als centrum tegenover de wereld, en in die verschuiving ontstond een breuk die niet zichtbaar is in de dingen zelf, maar voelbaar in de manier waarop de mens zich tot die dingen verhoudt. De tekst zegt dat de mens werd geplaatst in de tuin om die te bewerken en te bewaren, en deze woorden dragen een betekenis die dieper gaat dan arbeid of beheer, want zij wijzen op een houding van zorg en aandacht, op een wijze van

aanwezig zijn waarin de mens niet heerst over wat hem gegeven is, maar het draagt, waarin hij niet neemt wat hij kan, maar bewaart wat hem toevertrouwd is, en in die zin is de mens vanaf het begin bedoeld als hoeder van een werkelijkheid die heilig is, niet omdat zij onaanraakbaar is, maar omdat zij doordrongen is van betekenis. Maar dan verschuift er iets, niet in de wereld, maar in de mens, een subtiele beweging waarin zijn aandacht zich naar buiten richt, waarin hij de wereld begint te zien als iets dat hij kan begrijpen, benoemen en beheersen, en wat begint als een vermogen tot onderscheid groeit uit tot een manier van kijken waarin de eenheid van het geheel uit beeld verdwijnt en plaatsmaakt voor een werkelijkheid van delen, en in die beweging ontstaat de ervaring van scheiding, niet als feit, maar als beleving, en die beleving wordt zo krachtig dat zij de nieuwe werkelijkheid lijkt te worden. Eden sluit zich niet, de mens sluit zichzelf. En toch blijft de tuin bestaan, niet ergens ver weg, maar in de diepte van de mens zelf, verborgen onder lagen van angst, oordeel en haast, maar intact in haar oorsprong, en wie stil wordt, wie zich niet langer laat meeslepen door de voortdurende beweging van denken en doen, begint te merken dat er iets opent, een ruimte die niet door hem wordt gemaakt, maar waarin hij wordt ontvangen, een licht dat niet van hemzelf is,

maar dat wel in hem woont, en in dat licht wordt zichtbaar dat wat verloren leek nooit verdwenen is. Terugkeren naar Eden betekent daarom niet teruggaan in de tijd, maar terugkeren naar de diepte van het eigen bestaan, naar een wijze van zijn waarin de mens opnieuw doorlaatbaar wordt voor wat hem draagt, waarin hij niet langer tegenover het leven staat, maar erin woont, en misschien begint daar de eerste beweging van genezing, niet als oplossing van problemen, maar als herstel van relatie, als het opnieuw leren zien van wat altijd al aanwezig was.

Hoofdstuk 2 — Het Hart van de Kosmos

Wanneer de mens zijn blik naar de sterren richt, lijkt hij te kijken naar een werkelijkheid die zich eindeloos van hem verwijderd, een ruimte die zo groot is dat zij hem klein maakt, maar wat zich in de diepte van dat kijken openbaart, is niet leegte, maar samenhang, want de kosmos is geen verzameling losse objecten die toevallig naast elkaar bestaan, maar een veld van relaties waarin alles met alles verbonden is, en waarin geen enkel deel werkelijk op zichzelf staat. De Schrift begint niet met een verklaring, maar met een beweging, een spreken waardoor licht ontstaat, en in dat spreken ligt een intuïtie besloten die door de moderne wetenschap opnieuw wordt benaderd,